

ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟ ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ

Η Εκκλησία του Θεού δεν έχει μείνει χωρίς ποιμένα, μολονότι την έχουν κατατοξεύσει· και «πύλαι άδου» δεν έχουν καταφέρει να την καθυποτάξουν· ούτε ανέχεται να κάμνει κάτι και να λέγει αντίθετα προς τους καθιερωμένους («κειμένους») όρους και νόμους. Όμως πολλοί ποιμένες ποικιλοτρόπως έγιναν άφρονες. Διότι και συνόδους εσυγκρότησαν μεγάλες και πολυπληθείς, και θεώρησαν τους εαυτούς τους ότι είναι Εκκλησία Θεού, και φρόντισαν να φαίνονται ότι υπερασπίζονται τους «κανόνες», στην πράξη όμως εστρέφονταν εναντίον των κανόνων. Λοιπόν, Σύνοδοι δεν είναι όταν μαζεύονται απλώς ιεράρχες και ιερείς, έστω και αν είναι πολλοί. Διότι είναι καλύτερο, λέγει ο λόγος του Θεού, να είναι ένας που κάνει το θέλημα του Κυρίου, παρά μυριάδες που το παραβαίνουν.

Η Σύνοδος λοιπόν πρέπει να γίνεται εν ονόματι Κυρίου με ειρήνη και με τήρηση των «κανόνων» και οι καταδικαστικές και οι αθωωτικές αποφάσεις να μην λαμβάνονται όπως τύχει, αλλά όπως ορίζει η αλήθεια και οι «κανόνες» και οι γνωρίζοντες την ακρίβεια. Διότι ο λόγος του Θεού δεν μπορεί, από τη φύση του, να δένεται και να ορίζεται όπως θέλει ο καθένας. **Και στους ιεράρχες σε καμία περίπτωση δεν έχει δοθεί εξουσία να παραβαίνουν τους «κανόνες», παρά μόνο να συμβαδίζουν με όσα έχουν γίνει αποδεκτά και έχουν αναγνωρισθεί, και να ακολουθούν**

τους πριν από αυτούς Πατέρες. Δεν επιτρέπεται λοιπόν ούτε η δική μας τοπική Εκκλησία ούτε καμία άλλη, να κάμνει κάτι παραβαίνοντας τους κείμενους νόμους και «κανόνες». Διότι, αν γινόταν αυτό, το Ευαγγέλιο θα ήταν κενό και οι κανόνες άχρηστοι· οπότε κάθε επίσκοπος κατά την διάρκεια της αρχιεροσύνης του, επειδή θα του ήταν επιτρεπτό να ενεργεί με τους ομόφρονές του όπως θα ήθελε, θα ήταν ένας νέος Ευαγγελιστής, και ένας άλλος Απόστολος και άλλος Νομοθέτης!! Ευτυχώς δεν συμβαίνει αυτό· διότι έχουμε παραγγελία από τον ίδιο τον Απόστολο Παύλο, **αν κάποιος διδάσκει η μας προστάζει να κάνουμε κάτι αντίθετο προς αυτό που παραλάβουμε, που να είναι δηλ. αντίθετο προς τους «κανόνες» των κατά καιρούς οικουμενικών και τοπικών Συνόδων, αυτός να μην είναι αποδεκτός στην Εκκλησία και να μη λογαριάζεται μεταξύ των αγίων χριστιανών.**

Σ' αυτούς τους χρόνους που ζούμε, που ο Χριστός διώκεται, όποιος έχει κάποιο εκκλησιαστικό αξίωμα και ξεχωρίζει για τη χριστιανική Του γνώση, οφείλει να διακρίνεται εις το να λαλεί και να διδάσκει το λόγο της ορθοδοξίας. Όμως και εκτός αυτού· εάν κάποιος είναι απλός μαθητής, έχει χρέος να λέει με θάρρος και παρηρησία την αλήθεια, με ελεύθερη τη γλώσσα του...

Αλλά πώς φτάσαμε να προτιμούμε την ησυχία των μοναστηριών μας περισσότερο

από το Θεό; και την εδώ καλοπέρασή μας από την υπέρ του αγαθού κακοπάθεια; Που είναι η δύναμη και η δόξα του μοναχικού μας τάγματος; Θυμηθείτε πως οι μακάριοι Άγιοι Σάββας και Θεοδόσιος, την ώρα που ο Βασιλιάς Αναστάσιος πήγε με το μέρος της δυσσεβούς αιρέσεως, ξεσηκώθηκαν και πρωτοστάτησαν με ζήλο προμαχώνοντας για την ορθόδοξη πίστη. Και αυτό το έκαναν αναθεματίζοντας μέσα στην Εκκλησία, με τους ομόφρονές τους ορθοδόξους, τους αιρετικούς, και αποστέλλοντας στο βασιλιά τη διαμαρτυρία τους, βεβαιώνοντάς τον ότι θα προτιμούσαν τον θάνατο παρά να μεταβάλλουν κάτι από τα παραδεδομένα και καθιερωμένα δόγματα...

Εάν λοιπόν το μοναχικό τάγμα δεν θεωρήσει ότι όλα είναι σκύβαλα (=τιποτένια), και εννοώ τις όποιες ανέσεις των μοναστηριών και τα συναφή, πως τότε ο λαϊκός, όταν κληθεί να ομολογήσει την πίστη του, (πώς) θα μπορέσει να παραθεωρήσει γυναίκα, παιδιά και τα σχετικά; Γι' αυτό σας θυμίζω: να μην σιωπήσουμε μπροστά στην πρόκληση των αιρετικών, για να μη γίνει η σιωπή μας η κραυγή της αμαρτίας των Σοδόμων. Ας θυσιάσουμε τα κάτω, για να κερδίσουμε τα άνω. Ας μη γίνουμε σκάνδαλο για την Εκκλησία του Θεού... **Εάν λοιπόν είναι κάποιοι αληθινοί μοναχοί, ας το δείξουν στην παρούσα περίπτωση με τα έργα τους. Και έργο του Μοναχού είναι να μην ανέχεται ούτε η παραμικρή καινοτομία να εισχωρήσει στη γνησιότητα του Ευαγγελίου** και αυτό, για να μη δώσουμε το παράδειγμα στους λαϊκούς ότι προτιμούμε την αίρεση και την αιρετική «συν-κοινωνία», και έτσι έχουμε να δώσουμε λόγο για την απώλειά τους!

«Η εντολή του Κυρίου είναι να μη σιωπάμε τον καιρό που η πίστη μας βρίσκεται σε κίνδυνο.

Ώστε, όταν είναι για την πίστη ο λόγος, δεν μπορείς να πεις 'ποιος είμαι εγώ; ένας απλός ιερέας, άρχοντας, στρατιώτης, γεωργός, φτωχός. Δεν μου πέφτει λόγος και φροντίδα για αυτό το ζήτημα'. Αλίμονο, οι λίθοι θα κράξουν και εσύ θα μείνεις σιωπηλός και άφροντις;».

«Αυτή είναι η ευαγγελική πίστη ημών των αμαρτωλών· αυτή είναι η αποστολική ομολογία ημών των ευτελών. Ακόμα και ο Πέτρος και ο Παύλος αν μας πουν αντίθετα πράγματα, ακόμα και αν έλθει άγγελος από τους ουρανούς και μας διδάξει άλλο Ευαγγέλιο, να μην τον δεχτείτε, γιατί δεν ακολουθεί την υγιή διδασκαλία της πίστεως».

«Και όλα τα καλά του κόσμου να προσφέρει ένας άνθρωπος που αποδέχεται την αίρεση φίλος του Θεού δεν γίνεται. Είναι εχθρός Του. Και αν κάποιος καθίσει να φάει και να πιει με αιρετικούς, έχει ευθύνη».

«Δεν είναι 'οικονομία' να αθετούμε αυτά που μας παραδόθηκαν, ούτε να κάνουμε οποιαδήποτε, μικρή δογματική παραχώρηση ανάλογα με τις περιστάσεις και τη λογική μας κρίση».

«Όποιοι είναι, στους καιρούς μας, αληθινοί μοναχοί, να το δείξουν εμπράκτως. Και έργο του Μοναχού είναι να μην ανέχεται ούτε την παραμικρή καινοτομία και αλλοίωση στο Ευαγγέλιο. Ένας που ευδοκιμεί στο έργο του Θεού είναι προτιμότερος από χιλιάδες άλλους, που καμαρώνουν για την αυθάδειά τους. Αλλά συ, αν θέλεις, προτίμησε να είσαι με το πλήθος των πνιγμένων παρά να σωθείς μαζί με τον Νώε. Όσο για μένα, επίτρεψέ με να τρέξω και να σωθώ με τους ολίγους μέσα στην κιβωτό (δηλ. στην ασφάλεια της Εκκλησίας)».

**Άγιος Θεόδωρος Στουδίτης
(759 μ.Χ - 826 μ.Χ.)**